

a könnyű ütegek lőttek, de hangjuk beleveszett a csatazajba. Elynomta őket a szirénák bőgése, a sebesültszállító kocsik kolompoló harangja s a beomló házak robaja, melyek fölé szikrafelhő szökkent. Mercery nem hallott kúrthangot, amely az erősítés érkezését jelezte volna.

A közelben most robbant a repülőgépből ledobott harmadik bomba. Mercery azonban a tűzzel küzdött és tizenöt kétüléses gép sem tudta volna elmozdítani a helyéből, akár egy centiméterrel sem.

A középső tűzgóc hirtelen kitágult, de a lángnyelvek nyomban visszahullottak. „A háború után szerencsejátékba kezdek”, gondolta Mercery. A baloldali tűzfészeket elszigetelték. Ha megjön az erősítés... Mercery hadvezérnek érezte magát és vidáman pödörített a bajúszán.

A valamivel jobbra dolgozó tűzoltó kiejtette kezéből a csövet, a lába egy másodpercre fennakadt a létrán, majd belezuhant a tűzbe. A többiek mind, szinte egyvonalban, lépcsőfokról lépcsőfokra ereszkedtek alá a létrán.

Mercery odarohant ahhoz, aki elsőnek jutott le.

— Lőnek bennünket!— kiáltotta az.

Mercery megfordult: a közelben egyik ház sem volt olyan magas, hogy ablakából lőhettek volna. Célozni azonban messzebről is lehet, mert a tűzoltókat megvilágítják a lángok. Meg hát fasiszták is vannak még Madridban.

— Ha kezembe kerül az a sarházi — lihegte a másik tűzoltó.

— Én azt hiszem, hogy gépfegyverből lőttek — mondta egyikük.

— Dilis vagy, komám?

— Majd kiderül — szólt Mercery. — Gyerünk csak föl a létrákra, a tűz megint elharapózott. Előre, a népért és a szabadságért!

Felkapta a tűzbeveszett ember gumitömlőjét.

A létra tetejéről körülnézett. Nem lőttek. Nem látott gyanús helyet sem, ahonnan lőhettek rájuk. Gépfegyvert könnyű megbújtatni, kattogása azonban magára vonja a járőrök figyelmét.. A csövet a legveszélyesebb górcra irányította. Ellenfele vizsla volt. Mint valami megkergült csúszómászó, ezer csápjával hadonászott, sistergett és Mercery végtelen lassúnak érezte magát vele szemben. Mintha ólmos merevség fogná el. Mégis úrrá lesz a tűzön! Mögötte szürkés-feketén csapódott le a füst; a tűz harsogásán át is hallotta az utca zszibongását. Néhány köhintés, krakogás is fölhangzott hozzá. Küzdött a fénylő, száraz hőségben. A tűzfészek kihamvadt, felszállt az utolsó füstgomoly és Mercery a sötét lapályban megpillantotta a lámpástalan Madridot. Csak néhány távoli tűzpont világított és dobálta lángsapkáit a magasba.

Mercery mindenit odahagyott, a feleségét is, csak azért, hogy szebb legyen a világ. Egyetlen mozdulattal akarta föltartóztatni a kisgyermektemetéseket, az elsőáldozók fehér fátylába burkolt kis koporsókat. Minden robbanó bomba, minden fellángoló tűzvész ezeket a kis koporsókat idézte elébe. A következő tűzre irányította figyelmesen a vízsugarakat, amikor

egy versenyautó robogott el mögötte és a vad légáram lesodort még egy tűzoltót. Most már rájött: egy vadászgép gépfegyverezte őket.

Kettő!

Mercery látta, hogy rendkívül alacsonyan, alig tíz méterre szállnak a tűz fölött és visszakanyarodnak. Nem lóttek: a pilóta csak akkor láthatta a tűzoltókat, ha hátuk felől közeledett és a tűzvész megvilágította testüket. Pisztolya kezelábasa alatt volt, tudta, hogy nem használhatja, tudta, hogy nem tud egykönnyen hozzáférni, de őrlítő szükségét érezte, hogy lőjjön. A gépek ismét visszatértek és két tűzoltó a mélybe zuhant; egy a lángokba, a másik az úttestre. Elfogta az undor, de első ízben vált nyugodttá és nézte a lángoló Madrid fölött feléje forduló repülőgépeket. Megcsapta a „megfelelő irányba” forduló gépek szele; lelépett három lépcsőfokot és kiegyenesedett a magasba nyúló létrán. Az első gép már lövedékként suhant feléje. Ráirányította a vizsugarat és négy golyóval testében a tűzoltó-létrára roskadt. Élt-e még vagy sem — de nem engedte ki kezéből a két létrafok között tartott tömlőt. Lenn a földön a nézők a kapuk alá menekültek a gépfegyvertűz elől. Mercery marka végre lassan kinyílt, teste kettőt perdült a hosszú létrán és a pusztá utca kövezetére vágódott.

S. T. FORDÍTÁSA

